

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ πατήρ φθάσας εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεως ἐσιώπησεν· οἱ δὲ μικροὶ υἱοὶ του παρετήρησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς του πλήρεις δακρύων.

— Ἀλλὰ, πατέρα, — εἶπον ἀμφοτέρω — ἡ ἱστορία εἶναι ἀτελής! Τί συνέβη μετὰ ταῦτα εἰς τὸ γενναῖον ἐκεῖνο βοσκόπουλον, καὶ τί ἀπέγεινεν αὐτό;

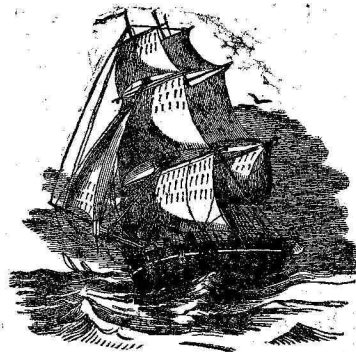
— Ἀγαπητά μου τέκνα, — εἶπεν ὁ πατήρ μετὰ συγκινήσεως, — τὸ βοσκόπουλον ἐκεῖνο εἶναι ὁ πατήρ σας. Ὁ εὐγενὴς βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον σεῖς οὐδέποτε εἶδετε, μ' ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, εὐθὺς ἀφοῦ ἐτελειώσα τὰς σπουδὰς μου — τόσον δ' εὐχαριστήθη ἐκ τῆς πιστῆς ὑπηρεσίας μου, ὥστε μὲ ὠνόμασε Βὸν Τροφέχολδ (καλὸν καὶ ἀληθές). Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς ἀπέθανε πρὸ 10 ἐτῶν· ἀλλ' ἡ μνήμη του οὐδέποτε θά παρέλθῃ. Καὶ ἐγὼ καὶ ὅλον τὸ Κράτος εἴμεθα ἐδγνώμονες εἰς αὐτὸν εἰσεῖτι.

Ὁ μικρὸς διάδοχος, τὸν ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἀπήνητσα ὑπὸ τὴν δρῶν ταύτην, εἶναι ὁ νῦν ἐπαχίως καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Πρωσίας· ὁ δὲ παιδαγωγὸς του εἶναι ὁ ἱεροκέρυξ τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποῖαν συγκαίμεν, ὁ ὁποῖος εἶναι τόσον καλὸς καὶ περιποιητικὸς πρὸς σᾶς, καὶ σᾶς διδάσκει τόσον ἐπιμελῶς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Ὁ ἀγαπητός μου πατήρ καὶ πάππος σας, ὅστις διήλθε τὰς τελευταίας ἡμέρας του ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, ὑπῆγε πρὸ ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανούς. Αὐτὸς σᾶς ἠγάπα τρυφερώτατα, ἀν καὶ σεῖς ἦσθε τόσον μικρὰ, ὥστε δέν τον ἐνθυμείσθε καλῶς.

Ὁ Θεὸς μὲ ἠλόγησεν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡδονήθην ν' ἀγοράσω τὸν πύργον τοῦτον —, εἰς τὸν ὁποῖον ἤμην ἀπλοῦς βοσκός. — Ὁ ἐπιστάτης μας εἶναι ὁ καλὸς μου φίλος Μιχαλάκης, ὅστις ἐστάθη ὁ πρῶτος διδάσκαλός μου εἰς τὰ γράμματα. Ἀλλὰ, τέκνα μου, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα δὲν ἀνέχουν εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν! Τί ἡδονάμην νὰ κάμω ἐγὼ, πτωχὸν βοσκόπουλον, ἐάν μὴ ὁ Θεὸς διὰ τῆς προνοίας του προητοίμαζε τὴν ὁδόν; Αὐτὸς μ' ἔκαμε νὰ γνωρισθῶ μὲ τὸν διάδοχον διὰ μέσου τῆς φωλεᾶς ἐνδὸς πτηνοῦ, καὶ κατόπιν ἠλόγησας πλουσιοπαρόχως τὴν ἐντιμον ἐργασίαν μου. Ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ σεῖς θέλετε ἐπωφελεῖσθαι ἐκ τῶν προτερημάτων τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ἀγαθὸς Θεὸς σᾶς ἔχει δώσει, ὥστε νὰ κατασταθῇτε καλοὶ καὶ ἐντιμοὶ πολῖται.

Πρὸ πάντων ὅμως ἐμπιστεύθητε ἐντελῶς ἑαυτοὺς εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ προσεύχεσθε νὰ σᾶς φωτίσῃ καὶ ὁδηγῇ εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς σας. Ταῦτα εἰπὼν παρετήρησεν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν μικρῶν υἱῶν του ἦσαν πλήρεις δακρύων· ὤθεν, θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ

τὰς κεφαλὰς των καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐδεῖξθη τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς εὐλογῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσατε, τέκνα, παιδεῖαν πατρὸς καὶ προσέχετε εἰς τὸ νὰ μάθητε γινώσιν. » (Παροιμ. δ' 1.)

Η ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΣ.

Ἡ ἀκόλουθος διήγησις ἐγράφη ὑπὸ τινος περὶ τῆς γητοῦ διαπερῶντος μίαν ἐκ τῶν ἀμερικανικῶν λιμνῶν.

Περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, λέγει, ἕτερος ἐπιβάτης ἐπιβιβάσθεις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίου καὶ ἐφαίνετο ὑποθέτων ὅτι ἦτο μόνος του, διότι ὅλοι ἡμεῖς εἴχομεν ἀποσυρθῇ εἰς τὰς κλῖνας μας. Ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης λυχνία ἔφεγγεν ἀμυδρῶς, ἐδίδεν ὅμως ἀρκετὸν φῶς, ὥστε ἐδείκνυνεν αὐτὸν νέον. Καθίσας πλησίον αὐτῆς ἔλαβε βιβλίον ἐκ τοῦ θυλακίου του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσεν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς. Ἐπεὶτα θέσας τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς καθέδρας καὶ γονατίσας πλησίον αὐτῆς χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἤρξατο νὰ προσευχῇται πρὶν ἢ κατακλιθῇ. Ἡσθάνθη ἑμαυτὸν κατησχόμενον, γνωρίζων ὅτι, καίτοι ἔλεγον ὅτι ἤμην Χριστιανός, εἶχον ὅμως ἀποσυρθῇ μὲ τοὺς συνταξιδιώτας μου ἵνα ἀναπαυθῶ ἀνευ προσευχῆς.

Ἐνωρὶς τὸ πρῶτ' ἐξύπνησα ὑπὸ μεγάλῃς φωνῆς λαλοῦσης πρὸ τοῦ δωματίου. « Ἐ! τίνοι εἶναι τὰ φυλλάδια ταῦτα; » ἦτις ἠκροουθήθη ὑπὸ ἄλλων ἀπειλητικῶν καὶ βλασφημῶν φωνῶν. Ἐνεθυμήθην τὸν νέον ξένον, καὶ ἐστοχάσθην, ὅτι κατ' αὐτοῦ ἀπεινόντο αἱ ἀπειλαὶ αὐταί, ἀλλ' οὗτος ἡσυχῶς εἶπε. « Τὰ φυλλάδια ταῦτα, κύριε, εἶναι ἰδικὰ μου. Ἐχω ὀλίγα, ὡς βλέπετε, ἀλλ' εἶναι πολὺ καλὰ, καὶ ἀν θέλης, λάβε ἔν. Τὰ ἔφεραν εἰς τὸ πλοῖον ἵνα τὰ διανεῖμω, ἀλλ' ὅλοι ἦσθε λίαν ἐνησχολημένοι χθὲς τὸ ἑσπέρας. » Ὁ ναύτης γελάσας ἀπῆλθε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Μετ' ὀλίγον προσεκλήθημεν εἰς τὸ πρόγευμα. Ὅτε ἐκαθίσσαμεν περὶ τὴν τράπεζαν, « Πλοίαρχε, » εἶπεν ὁ νέος σύντροφός μας, « ἐπειδὴ ὁ Κύριός προβλέπει περὶ ὧσων χρειαζόμεθα, ἐάν οὔτε σεῖς, οὔτε οἱ ἐπι-

βάται ἔχγτες ἀντίρρησιν, ἐπεθύμουν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εἰς τὸ γεῦμα ἡμῶν εὐλογίαν του ».

«Ὅπως ἀγαπᾷς, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, μετ' ἀδιαθεσίας». Ἀλλ' ἅμα οἱ ναῦται ἐπληροφόρηθησαν τοῦτο, πάντες ἀμέσως ἤρξαντο νὰ θορυβῶσιν. Ὁ πλοίαρχος ἠθέλησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀσέβειαν τῶν ἀνθρώπων του λέγων, ὅτι ἦτο πολὺ κοινὴ μεταξὺ τῶν ναυτῶν.

«Μὲ τὴν ἀδειάν σου, πλοίαρχε, εἶπεν ὁ νέος ξένος, νομίζω, ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ δώσωμεν τέλος εἰς αὐτὴν.»

Ὁ πλοίαρχος, βλάσφημος καὶ αὐτὸς ὢν, ἀπεκρίθη μετὰ δισταγμοῦ, «εἶναι ὡς νὰ ἐπεχείρουν νὰ πλεύσω ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἐὰν ἐσκεπτόμην περὶ τοιοῦτου πράγματος. Ἐὰν λοιπὸν τὸ νομίζεις θανάτῳ, ἡμπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς, εἶπεν ὁ πλοίαρχος,» Ἀμα τὸ πρόγευμα ἐτελείωσεν, ὁ πρσβύτερος καὶ ἀσεβέστερος τῶν ναυτῶν ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἵνα καπνίσῃ μὲ τὴν πίπαν του. Ὁ νέος ἦλθεν εἰς ὁμιλίαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ταχέως ἠδυνήθη ν' ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἱστορίαν τῶν συμβάντων του. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας οὗτος εἶχαν ἀκολουθήσει τὴν θάλασσαν, καὶ ἔκαυχᾶτο, ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατόν ὑπὸ ναύτου νὰ γείνη.

«Ἀμφιβάλλω,» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος.

«Δύναμαι,» ἀπεκρίθη ὁ θρασύς ναύτης. «καὶ τίποτε δὲν ἐμπορεῖ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ. Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου.»

«Καλὸν, ὅταν ναύτης δίδῃ τὸν λόγον του, πρέπει νὰ πιστεύηται. Γνωρίζω ναύτην, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κακολογῇ καὶ τὸ ἔκαμεν.»

«Ἄ! » ἐφώνασεν ὁ γέρονς ναύτης, «μ' ἐπίασες. Εἶμαι δέξυθος, ἀλλ' ἡμπορῶ νὰ τὸ κάμω.»

«Ἡξέρω, ὅτι ἡμπορεῖς, καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλεις παύσαι καὶ τὴν κακὴν γλῶσσαν ὄλων τῶν συντρόφων σου.»

Ὁδδεμία βλασφημία ἠκούσθη ἔκτοτε ἐν τῇ πλοίῳ τὴν ἡμέραν, ἅμα δ' εὗρισκεν εὐκαιρίαν οὗτος ὁ νέος ὁμιλεῖ μὲ ἕκαστον ναύτην κατ' ἰδίαν περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐζήτησε παρὰ τοῦ πλοίαρχου τὴν ἀδειαν ὅπως συμπροσευχθῶσιν ἐν τῇ δωματίῳ.

Μετὰ τοῦτο, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τακτικῶς εἶχον συμπροσευχὴν καθὼς καὶ πολλὰς ἄλλας ὠφελίμους ὁμιλίας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, διότι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ θρησκείᾳ τοῦ νέου ξένου, ὅπερ περιέστελλε τὴν φαιδρότητα τῆς συνομιλίας. Ἐκ τῆς οικειότητός του πρὸς τὴν Βίβλον, καὶ τῆς ἐτοιμότητός του εἰς τὸ νὰ ἐξάγῃ τὰς ἀληθείας τῆς, συνεπεράνα-

μεν, ὅτι ἦτο κήρυξ τοῦ *Εὐαγγελίου*. Ὁ σκοπὸς του ὅλος ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο νὰ σύρῃ ὅλους ἐκείνους μεθ' ὧν ἤρχετο εἰς συνάφειαν πρὸς τοὺς πέδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ δεικνύῃ ὅτι ἡ αἰωνιότης δὲν εἶναι τι μῆδαιμόν. Ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν λιμένα ἐβεβαιώθημεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο τεχνίτης — ξυλουργὸς ἐνὸς χωρίου.

ΜΗ ΑΠΕΛΠΙΖΟΥ.

Κύριός τις, ταξιδεύων εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἰρλανδίας, ἐνῷ διήρχετο μίαν ἡμέραν δι' ἐνὸς χωρίου ἀκούσας φωνὰς παιδίων ἐστάθη ἵνα ἀκροασθῇ. Ἀνακαλύψας, ὅτι αἱ φωναὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ ἑν μικρὸν κτίριον χρησιμεῦον ὡς σχολεῖον, ἐπλησίασεν εἰς αὐτό. ὅτε δὲ ἡ θύρα ἠνοίχθη, εἰσελθὼν ἤκουε λέξεις, τὰς ὁποίας τὰ παιδιὰ ἐσυλλάβιζον.

«Ἐν μικρὸν παιδίον ἱστάμενον κατὰ μέρος ἐφαίνετο μελαγχολικὸν καὶ ἔντρομον.

«Διατί ἱσταται ἐκεῖ ἐκεῖνο τὸ παιδίον;» ἠρώτησεν ὁ Κύριος.

«Ὡ, αὐτὸ δὲν ἀξίζει τίποτε! » ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος. «Δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Δὲν ἡμπορῶ νὰ κάμω τίποτε μὲ αὐτό· εἶναι τὸ νωθρότερον ὄλων τῶν παιδίων τοῦ σχολείου.»

Ὁ Κύριος ἔμεινεν ἑκατακτικός εἰς ταύτην τὴν ἀπάντησιν. Ἐνόησεν ὅτι ὁ διδάσκαλος ἦτο τόσο δύστροπος καὶ τραχὺς, ὥστε τὰ μικρότερα παιδιὰ ἦσαν σχεδὸν καταπεφοδισμένα. Εἶπε πρὸς αὐτὰ ὀλίγας γλυκείας λέξεις, καὶ μετὰ ταῦτα θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς μετώπου τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἱστατο χωριστὰ, εἶπε, «Μίαν ἡμέραν θὰ γείνης μέγας καὶ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος. Μὴ ἀπελπίζου, ἀλλὰ προσπάθει, παιδί μου, προσπάθει.»

Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου ἠγέρθη. Ὁ καίμωμενος νοῦς